

Arrest

nr. 210 396 van 1 oktober 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE VOS
Elisabethlaan 25/1
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 19 juni 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 april 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. DE VOS verschijnt voor verzoeker en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 augustus 2010 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 2 oktober 2012 wordt voormelde aanvraag ontvankelijk verklaard en op 14 oktober 2013 ongegrond verklaard.

Eveneens wordt de beslissing genomen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 27 juli 2016 worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest met nummer 172 430 de ongegrondheidsbeslissing en de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, vernietigd.

Op 6 juni 2017 wordt voormelde aanvraag opnieuw ongegrond verklaard. Op 27 november 2017 verwerpt de Raad bij arrest met nummer 195 578 het ingediende annulatieberoep.

Op 10 april 2018 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 27 april 2018 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard, ter kennis gebracht aan verzoeker op 28 mei 2018. Dit betreft de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 10.04.2018 bij onze diensten werd ingediend door :

A., D. R.R.Nr: (0)...

Geboren te Adis abeba op (...)1980

Nationaliteit: Ethiopie

Adres: (...) Kortrijk

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang t t het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter - § 3 5  - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1  tot 3 , of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 02/08/2010 werd een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9ter ingediend. De elementen ingeroepen in de huidige aanvraag conform art. 9ter d.d. 10.04.2018 en in de bijgevoegde medische attesten (zie bevestiging arts d.d. 25/04/2018 in bijgevoegde gesloten omslag), werden eveneens ingeroepen in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf.

Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag t t het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 — 5  van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012). Aangezien betrokkene geen enkel nieuw element aanbrengt, is de aanvraag bijgevolg onontvankelijk.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen.

“Schending van de artikelen 9ter Vreemdelingenwet, artikel 62 Vreemdelingenwet artikel 3 Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Door geen rekening te houden met de nieuwe elementen, en door verkeerdelijk te stellen dat de elementen ingeroepen in huidige aanvraag eveneens werden ingeroepen in de vorige aanvraag, terwijl er wel degelijk nieuwe elementen werden ingeroepen.

In 2010 heeft verzoeker een aanvraag op grond van artikel 9ter Vw. ingediend.

De aanvraag werd doorheen de jaren telkens geactualiseerd. Bij beslissing van 29.05.2017 werd uiteindelijk tot de ongegrondheid beslist, waarbij rekening werd gehouden met medische attesten tot en met 15.03.2017.

Verzoeker kent een hartkleplijden, waarvoor in 2010 een kunsthartklep werd geplaatst.

Een maandelijkse follow-up is noodzakelijk.

Verzoeker ontwikkelde na het plaatsen van de kunsthartklep een voorkamerfibrillatie.

In het medische advies van de arts-adviseur van 29.05.2017 dat onderdeel uitmaakte van de ongegrondheidsbeslissing, werd gesteld dat dez voorkamerfibrillatie niet medicamenteus werd behandeld, en er globaal een goede frequentiecontrole was en deze asymptomatisch was (stuk 3):

“Uit de voorgelegde medische stukken weerhoud ik dat het gaat om een 37-jarige man met reumatisch hartkleplijden, waarbij met goed resultaat op 06/09/2010 een kunsthartklep geplaatst werd, waarna hij voorkamerfibrillatie ontwikkelde.

Deze voorkamerfibrillatie wordt momenteel niet medicamenteus behandeld, gezien er globaal een goede frequentiecontrole is en ze asymptomatisch is (medisch verslag d.d. 13/06/2016).”

Ondertussen is de medische toestand evenwel verslechterd.

Het betreft op heden geen voorkamerfibrillatie meer die asymptomatisch zou zijn en een goede frequentiecontrole zou kennen.

Wel integendeel blijkt uit het medisch attest d.d. 12.02.2018 en uit het standaard medisch attest dat verzoeker diende te worden heropgenomen van 29.01.2018 tot 12.02.2018 wegens palpaties op basis van voorkamerfibrillatie met snel ventriculair antwoord.

Het medisch attest stelt expliciet dat er sprake is van een permanente voorkamerfibrillatie met bij stress en emotie een snel symptomatisch ventriculair antwoord.

Waar het in beginsel om dezelfde aandoening gaat, kan niets anders dan worden vastgesteld dat een lange opname noodzakelijk was wegens een verergering van de aandoening. Waar voordien nog sprake was van geen behandeling gezien goede frequentiecontrole en asymptomatisch, blijkt thans dat er opname nodig blijkt, en er bij stress en emotie van permanente voorkamerfibrillatie een snel symptomatisch ventriculair antwoord sprake is, dewelke thans wel medicamenteus wordt behandeld.

Door in die omstandigheden louter op basis van het gegeven dat het om dezelfde aandoening gaat, te stellen dat er geen nieuwe elementen zouden zijn in de zin van artikel 9 ter § 3 5°, en geen rekening te houden met de nieuwe gewijzigde elementen die aanwezig zijn, en deze op geen enkele wijze te onderzoeken, schendt de verwerende partij de voormelde bepalingen.

De verwerende partij besluit echter tot de onontvankelijkheid,

Het middel is gegrond.”

2.2 Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 62 van de vreemdelingenwet en 3 van de wet van 29 juli 1991. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart

2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt vooreerst aangegeven dat op 2 augustus 2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ingediend. Vervolgens wordt, met verwijzing naar de toepasselijke rechtsregel: artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet en naar een advies van een ambtenaar-geneesheer van 25 april 2018, gesteld dat de elementen ingeroepen in de huidige aanvraag van 10 april 2018 met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet eveneens werden ingeroepen in de andere – eerdere – aanvraag om machtiging tot verblijf. Deze motivering laat verzoeker toe zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

In de mate dat verzoeker aangeeft het niet eens te zijn, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. In dit kader dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen.

Voormelde plichten en beginselen dienen te worden onderzocht in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert. De bestreden beslissing is immers genomen met toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet dat bepaalt:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1 (...)

§ 2 (...)

§ 3 (...)

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° (...)

2° (...)

3° (...)

4° (...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van

de huidige bepaling met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld op basis van artikel 9ter, § 3, 1°, 2° of 3°, en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan.”

Artikel 9ter, § 3, °5 van de vreemdelingenwet stelt bijgevolg dat een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk dient te worden verklaard wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van die aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige verblijfsaanvraag op grond van diezelfde bepaling. De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris in die zin heeft gemotiveerd in de bestreden beslissing. Meer bepaald verwijst hij, zoals hoger gesteld, naar een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet die werd ingediend op 2 augustus 2010. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt dat de elementen reeds werden ingeroepen in deze eerdere aanvraag. Er wordt hierbij verwezen naar een medisch advies opgesteld door de ambtenaar-geneesheer op 25 april 2018, hetgeen luidt als volgt:

“A., D. (R.R.: ...)

Mannelijk

nationaliteit: Ethiopie

geboren te Adis abeba op (...)1980

U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag 2-8-2010 en 10-4-2018 te vergelijken.

Aangeleverde documenten:

- *Standaard Medisch Getuigschrift d.d. 12-3-2018 van dr. E., cardioloog, met de volgende informatie:*
 - o Plaatsen van mechanische hartklep op 24-3-2010 wegens ernstig reumatisch mitraliskleplijden met permanente VKF*
 - o Nood aan follow-up voor de kunstklep, antistolling en ritme*
- *Verslag van opname cardiologie op 29-1-2018: goede kunstklepfunctie, bewaarde systolische linker ventrikelfunctie, geen pulmonale hypertensie, permanente voorkamerfibrillatie met goede frequentiecontrole, chronisch antistolling.*

Uit deze medische getuigschriften blijkt dat de gezondheidstoestand van betrokkene ongewijzigd is t.a.v. de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 2-8-2010. Op het SMG wordt namelijk vermeld dat betrokkene een hartklepvervanging ondergaan heeft met een goede hartfunctie, een chronisch ritmeprobleem type VKF heeft en nood heeft aan antistolling medicatie, waarvoor hij opvolging nodig heeft. Op het SMG d.d. 12-3-2018 wordt geen enkele nieuwe diagnose gesteld voor betrokkene. Het voorgelegde SMG bevestigt dus slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene.”

Verzoeker betoogt dat zijn medische toestand sinds het advies van 29 mei 2017 waarnaar de voorgaande ongegrondheidsbeslissing verwees, verslechterd is. Het zou naar zijn mening geen voorkamerfibrillatie meer zijn die asymptomatisch is en een goede frequentiecontrole kent. Integendeel, uit het medisch attest van 12 februari 2018 en het standaard medisch getuigschrift zou blijken dat hij diende te worden heropgenomen van 29 januari 2018 tot 12 februari 2018 wegens palpaties op basis van voorkamerfibrillatie met snel ventriculair antwoord. Tevens betoogt hij dat het medisch attest expliciet stelt dat er sprake is van een permanente voorkamerfibrillatie met bij stress en emotie een snel symptomatisch ventriculair antwoord. Verzoeker besluit hieruit dat thans blijkt dat er opname nodig blijkt en er bij stress en emotie van permanente voorkamerfibrillatie en een snel symptomatisch ventriculair antwoord sprake is, dewelke thans wel medicamenteus wordt behandeld.

Uit het medisch verslag van 25 april 2018 waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, blijkt dat de ambtenaar-geneesheer verwijst naar het standaard medisch getuigschrift van 12 maart 2018 en naar het “*verslag van opname cardiologie op 29-1-2018*”, zijnde het verslag van 12 februari 2018 waarnaar verzoeker verwijst. De ambtenaar-geneesheer stelt vast dat in het standaard medisch getuigschrift melding wordt gemaakt van een hartklepvervanging met een goede hartfunctie, een chronisch ritmeprobleem type VKF en nood aan ‘*antistolling medicatie*’, waarvoor verzoeker opvolging nodig heeft. Uit het betoog van verzoeker blijkt dat hij evenzeer verwijst naar de voorkamerfibrillatie, maar meent dat opname en medicamenteuze behandeling nodig blijken. Verzoeker betwist in wezen dan ook niet dat het dezelfde aandoening betreft. De Raad stelt verder vast dat uit het medisch advies van 29 mei 2015, waarin de aanvraag van 2 augustus 2010 werd onderzocht, blijkt dat de ambtenaar-geneesheer

destijds reeds vaststelde dat verzoeker levenslang een antistollingsmiddel (bloedverdunner) neemt, dat de bloedstolling maandelijks gecontroleerd dient te worden en het antistollingsmiddel daaraan aangepast dient te worden. De ambtenaar-geneesheer besluit dat een jaarlijks nazicht bij een cardioloog aangewezen is. Vervolgens stelt de Raad vast dat de ambtenaar-geneesheer in voormeld advies een onderzoek voert naar de beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst/terugname en besluit *“Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat de nodige specialistische opvolging (cardioloog, cardiochirurg) en labo-testen voor Mr. A. in Ethiopië beschikbaar zijn, alsook anti-stollingsmiddelen en middelen om hartritmestoornissen te handelen, mocht dit in de toekomst opnieuw aan de orde zijn voor Mr. A.”* Daarna, zo blijkt uit hetzelfde advies, wordt een onderzoek gevoerd naar de toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst/terugname. Verzoeker toont dan ook niet *in concreto* aan welke medicatie niet beschikbaar, dan wel niet toegankelijk zou zijn, noch op welke andere zorgen hij doelt bij de verwijzing naar *“een opname”*. Het komt niet de Raad toe de middelen te destilleren. Evenmin weerlegt hij dat opvolging door een cardioloog en/of cardiochirurg beschikbaar en toegankelijk is.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Evenmin toont hij aan dat de bestreden beslissing niet werd voorbereid of onzorgvuldig te werk is gegaan. Aldus wordt een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een oktober tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN